

Наші воїни проти темної орди

1. Потворний лик тоталітарної держави з величезним населенням, зомбованим пропагандою ненависті до інших народів, продемонстрували всьому світові російські агресори в окупованих містах і селах у Київській, Чернігівській, Сумській областях, у Маріуполі. Неспроможні подолати озброєних українців, вони вбивали мирних, беззбройних людей – світ здригнувся, побачивши криваві сліди злочинців-рашистів, які тепер на захоплену частину Маріуполя вже привезли мобільні крематорії, аби замести сліди своїх злочинів. Ця орда планувала за два дні захопити Україну. Що думаєте про країну «темного царства», чи будуть і чи можливі там зміни коли-небудь в позитивний бік? Чи бачите ознаки таких змін?

2. ЗСУ разом з іншими військовими структурами і теробороною борються проти «другої армії світу», показують взірць мужності, військової майстерності в захисті нашої Вітчизни. Чи достатньо цього? Що дає нам віру в перемогу?

3. Ігор Лапін, воїн і політик, командир третього батальйону Першої окремої бригади спеціального призначення ім. Івана Богуна сказав: «Я вважаю, що в Україні має з'явитися структура, яка матиме право фізично нищити фашистських нацистських рашистських злочинців – тих, кого не можна доставити до суду. Якою буде ця процедура – заочного засудження чи якимось іншим, але таке має бути. Інакше не існуватиме поняття невідворотності покарання. А це погано для України та українців. Вони не сприймуть, якщо колаборанти та рашисти уникнуть відповідальності. (Джерело: <https://censor.net/ua/r3334571>). Яка Ваша думка з цього приводу? Що дає нам віру в те, що злочинці-агресори будуть покарані? Як домогтися цього?»

На питання журналу «Кіно-Театр» відповідають діячі театру і кіно

Олександр Книга, директор-художній керівник Херсонського драматичного театру ім. М. Куліша:

1. Одразу хочу сказати, що всі мої спілкування з представниками цієї «країни» впевнили мене в тому, що переконати їх, змінити в чомусь неможливо. Вони говорять фразами з телевізора! Чи їм щось у їжу підкладають, я просто не знаю... Ми перебуваємо на різних полюсах. Коли мене допитували окупанти, спершу 7 годин, потім ще раз через кілька днів приходили на розмову, я намагався м'яко якось чином пояснити. Але ні, ці люди інші. І нам надіятися, що вони зміняться чи змінять свою думку, для цього щось має відбутися в росії. І це не тільки з тими, що прийшли на нашу землю. У мене є двоюрідні сестри і брати, які там живуть, і ми за два місяці спілкування не могли їх нічим переконати. Ні фотографіями розбитих танків, ні фото трупів убитих їхніх солдат. Вони відповідали: усе це постановка і все. Тому ми просто перестали спілкуватися. І я досі не можу збагнути, як можна було цілу націю перетворити на зомбі, які йдуть до нас з такою ненавистю. Вони просто прагнуть знищити нас як націю. Тому змінити ми їх не можемо. Ми їх можемо тільки перемогти. І це точно! Сьогодні треба усіма силами, діями і навіть помислами підтримувати армію. І тільки таким чином ми зможемо довести, що ми вільна самостійна країна, і відгородитися від цього так званого «братнього народу».

2. Віра у перемогу це, у першу чергу, віра у нашого президента, збройні сили України та усіх людей, які нині захищають нашу країну. І навіть у тих, які нині прокидаються там, на окупованих територіях. Ми 40 днів були в окупації. І вдень, і вночі ми не відривалися від телефону,

новин, телевізора, щоб отримати бодай якусь позитивну звістку, що наша армія опирається, що йдуть бої. Спочатку було страшно, коли літали снаряди у нас, захопили місто. Я був у цей час вдома в Олешках і все це поруч з нами відбувалося. Ми ночували у підвалах... Але вже через два тижні, коли чули як гримить вдень і вночі, ми розуміли, що не захопили вони нас, що йде спротив. І це вселяло надію. Плюс яка самоорганізація людей почалася буквально на третій день після початку війни. Раніше я знав сусідів лише зліва і справа від дому. Ми зібралися з усіма мешканцями, почали патрулювати вулиці, бо поліція виїхала, повилазили одразу мародери, наркомани. І по сьогодні патрулювання триває. У мене залишилася там діти, які продовжують по черзі слідкувати за порядком в Олешках. З 8 вечора і до 6 ранку вони патрулюють вулиці. І це все вселяє надію, що ми є народ, що ми єдині. І все, що вдалося путлеру, – це об'єднати і здружити ще більше наш народ. Тепер нас просто неможливо перемогти. Тому що ми всі – кожна людина – нині працюємо на перемогу. І в тилу, і ті, що в окупації, виходячи на мітинги, наражаючись на кулі. Останній мітинг у Херсоні просто жорстко розганяли, стріляючи гумовими кулями по ногах, у тому числі дівчат, застосовуючи сльозогінний газ...

3. З одного боку, я думаю, про міжнародну підтримку, адже Україна на перших шпальтах протягом двох місяців. І ми відчуваємо цю підтримку. Гадаю, що саме за підтримки міжнародної співдружності ми зможемо все-таки добитися і справедливості якихось процесів. Гага, вважаю, буде працювати з одного боку. А з іншого – чому б ні – в деяких країнах світу, наприклад, в Ізраїлі, існує така служ-

ба, яка відслідковує усіх злочинців, які принесли зло ізрільському народу. І вони їх карають. То чому б ні? Хай в Україні теж буде, аби люди розуміли, що невідворотність покарання існує.

Ірма Вітовська, акторка, громадська діячка:

1. Чи бачу я зміни і можливість росії отримати нову форму? Я бачу цей шанс для росіян тільки у прискореному зворотному поверненню їх у справжню свою сутність. Це означає, що угро-фінські народи, поневолені і утворені на території Московії (такі як Мордва та інші сусідні землі), мають повернутися у своє світоглядне Я, яке у них було забрано. Це був експеримент будівництва імперії, до якого українці теж мають стосунок. Не тільки тому, що Андрій Боголюбський є сином князя Юрія Довгорукого. Заліський князь Боголюбський є якраз тим першим представником Московії, яка невдовзі постала. Але все це предтечі до неї. Андрій має певний стосунок до київської гілки, але річ у тому, що він виховувався в абсолютно іншому світогляді і звичаях, бо його матір'ю була половецька цариця. Звичайно, це передавалося надалі. Тому я думаю, що це повернення можливе тільки за розпаду росії і за великого просвітництва. Прибиранні міфів, які роками нагромаджувалися в імперії. Звичайно, не зітруться усі ці сторіччя, але росіянам потрібно розуміти, які експерименти тиранії були проведені над багатьма народами, що входять до складу росії. Не тільки тому, що 16 поколінь кріпацтва забрало у багатьох гідність і досі ми бачимо це рабське мислення, а й тому, що виявилася якась психічна ознака, яку ми спостерігали в Бучі. Це свідчить, що народ сторіччями піддавався садизму. Це стосується представників усіх колоній, які досі є поневоленими (буряти, башкири, народи Кавказу, півночі, Сибіру). Ми бачимо це за їхньою реакцією на інше життя. Інакшість викликає у них заздрість, роздратування, глибоку, затаєну, родову образу. Й оці звірства – це результат того, що сторіччями провадилося на їхніх територіях. Єдине, що українці стали жертвами. Але ми достойно даємо відсіч. Це війна світоглядна: рабського мислення і вільного мислення. І тому, власне, є маленька частина росіян з вільним мисленням, яка покинула і покидає росію. Є, звичайно, якась частина українців з рабським мисленням, з «какой різницею», які досі інертні або сидять і очікують чим це завершиться. Тому це не питання... Так, зараз це дві держави воюють між собою. Україна воює за право залишитися народом зі своїм етносом, мовою, зі своїми маркерами. А друга країна – така собі штучна «бульба», імперія, яку дуже довго створювали, не без нашої участі (не без Прокоповича, не без шляхти, яка мімікрувала у дворянство). Ну і, звичайно, далі вже Катерина, яка переписувала історію після Івана Грозного, і Петро... Вони робили собі міф і нав'язали його усім цим захопленим територіям. Отже, це абсолютно штучно міфологізована країна і тільки завдяки просвітництву вся її правда має зазвучати. Відстояти свою спадщину, свою історичну пам'ять, своє правонаступництво на ці зародки міфів, які росія вкрала і привласнила. Це допомо-

же розгойдати їх всередині, і починати колупатися в собі, шукати власних витоків. Ну і, звичайно, якщо не розпад, то хоча б жорстка конфедерація, а не федерація, з можливістю самовизначення усіх народів. Тоді я повірю, що в цієї території є майбутнє. Якщо цього не станеться, імперія буде закриватися і ставати більш жорсткою – це повна ізоляція і шлях таких країн, як північна Корея. І мені страшно подумати, що може відбуватися всередині, які будуть репресії і який народ може вирости. Це ще страшніше, бо це ще небезпечніші сусіди, які нікуди не динуться. І нам постійно треба буде бути озброєними, створювати фортецю з країни. Та якщо там все-таки відбудуться процеси і тамтешні народи будуть зривати цю ситуацію, то розпад неминучий. Далі просвітництво і, можливо, вже з тими новими країнами ми матимемо якусь комунікацію. Відповідно після понесення усіх колективних репатріацій перед Україною.

2. У нас немає шансу не вірити ЗСУ тому, що віра – це теж мобілізація думки, енергії, яка об'єднується в одну справу нашого виживання – бути нам чи ні. Тут немає компромісу – будь-яка капітуляція чи відхід назад свідчить про те, що геноцид буде в Україні з українцями. Росіяни після голодоморів та усіх репресій сторіччями проти українців, проти нашої мови, пам'яті та й взагалі всього поняття «українства» не зупиняться. Вони будуть знищувати все під корінь. Тому власне зараз найнебезпечніша для України ситуація: бути чи не бути? Тому армія – це наше все, і ми будемо все робити, аби долучатися до неї, ставати однією з частин армії або бути на запасних лавках, щоб очолити далі цей процес звільнення і боротьби за майбутнє нашої нації. Я переконана, що тільки спільно ми можемо це здолати і тут ніяких внутрішніх не може бути розбратів. Все після війни. Бо ми дуже любимо чубитися, казати, хто кращий, хто більший. Не зараз. Нині нам потрібно вижити всім і відстояти країну.

3. Я погоджуюся з Лапіним, що потрібна така організація на подоби єврейської. Здається, «Помста Бога» вона називалася. Вони відшукували усіх злочинців, які створювали страшні речі з єврейським народом під час голокосту. То нам ця організація буде потрібна і це справедливо, бо ми розуміємо, що коли ми переможемо, злочинці там в тій країні можуть бути закриті. І нам потрібно буде думати як знаходити тих, хто створювали катівні для наших людей, тому я за таку організацію. У цьому випадку вступає в силу Вітхий завіт про «око за око, зуб за зуб». У цьому випадку Господь можливо пробачить нам те, що ми повинні молитися за ворогів наших і прозріння росії. Але ніхто не змусить нас в цей момент пробачити без покаяння. Можна пробачати вбивцю, який кається. Але коли вбивця не зупиняється, а тільки насолоджується, ніяких пробачень.

Михайло Журавель, організатор фестивалю «Молоко»:

1. Коли мова йде про зміни чи ознаки змін путінського «насілення», то, на мою думку, не варто розглядати агресію Московії з 24 лютого 2022 року. А чи може Україна собі дозволити забути Гетьманський Батурин, три голодомори

XX століття та закатованих голодом мільйони українських дітей. Гібридне знищення лідерів українського мистецького фронту: драматурга Куліша, режисера Курбаса та багатьох інших діячів культури в урочищі Сандармох, розстрілів та замовчування про злочини у Биківні. Все це злочини кровожерного сусіда. Тому не варто шукати змін там, де 300 років крові та репресій. Для себе я змінив систему координат і плекаю в собі й своїх дітях, у своєму оточенні стрижень, досвід звитяг та перемог українського козацького народу на прикладах Костянтина Острозького під Оршею. Завзяття Холодноярців. Героїчного спротиву аж до 1952 року військово-тоталітарному окупаційному режиму представника ООН, художника з Полісся Ніла Хасевича засобами графіки та дереворитів. Міцнішим ніж бетон захисникам та оборонцям донецького летовища. Моя особиста позиція та бачення полягає в остаточному знищенні будь-яких зв'язків не тільки з московитами, а й із беззубим кволим культурним продуктом, що вони виробляють.

2. Зневіра – це страшний гріх. Тому рефлексуючи на дії Сталевих Азовців (Захисників Маріуполя, Азов-Сталь) у мене жодних шансів грішити. Ветеран українсько-російської війни, автор книги «Сліди на дорозі» Валерій Маркус каже, що він черпає натхнення у смертях ворогів українського народу. Розуміння, що я живу в унікальний час, коли світ позбувається облуди лібералізму, толеруванню зла у будь-якому прояві, нових глобальних змін, закладає фундамент та стіни перемоги України у війні зі злом, за аналогом світового літературного бестселера Клайва Люїса.

3. На мій емоційно збитий приціл-погляд під час війни, український народ має особливу унікальну рису – дитячу наївність. Пригадаймо твір Марії Матіос «Солодка Даруся», де слідчий совітської окупаційної влади підступно, скориставшись дитячою любов'ю до солодоців, обміняв на солодкого півника у дитини інформацію, що призвела до загибелі її батьків. Мій народ, який довіряє, вірить, швидко пробаचाє, забуваючи тортури, репресії, вбивство та звалтування дітей. Я маю мрію, що події новітньої війни сформують когорту українців, які на зразок Ізраїльського «Мосаду» зможуть заради справедливості, попри все, послідовно та методично покарати на смерть усіх кривавих терористів та їхніх поплічників і особисто готовий брати фінансову участь у їх діяльності.

Олександр Муратов, кінорежисер

1. Ніяких позитивних змін у психології переважної більшості росіян я не бачу. Впевнений, що навіть після воєнної поразки вони залишаться такими ж. Треба довго і ретельно викорчовувати дух реваншизму, як це було зроблено у Німеччині після поразки її у Другій світовій війні. Якщо росія не буде повністю роззброєна і залишена без ядерного потенціалу, вона через деякий час (навіть без Путіна) буде всенародно намагатися взяти реванш.

2. Гадаю, що героїзму і вміння недостатньо. Потрібні засоби ПВО і літаки, щоб боротися з висотною авіацією противника. Ще необхідна серйозна наступальна зброя. Інакше ворог буде накопичувати і накопичувати озброєння і війська. На-

тхнення і мужність присутні, але можливостей явно бракує.

3. Не зовсім розумію це запитання. Безперечно потрібне покарання кривавих воєнних злочинців та колаборантів. Але чи можна їх на місці стріляти? Чи сподобається таке нашим європейським друзям? Ми ж повинні з ними рахуватись. Я за тимчасове введення смертної кари під час війни. Та все одно доведеться злочинців судити. Навіть заочно. Зрозуміло в бойових умовах кривавих російських бандитів, схоплених на гарячому, не варто брати в полон, а треба на місці розстрілювати. Але це досить окремі випадки.

Олег Драч, актор, режисер, педагог, письменник

1. Перемоги бувають різні. Зло перемагає тих, хто у гордині, задрощах, жадобі, гніві, ненаситності, хтивості і страху. З цього людина потрапляє у зневіру та болото невдячності, бо всі ці стани і є природою зла. Сила України в її Духовній Еліті. Кожен українець їх знає. Сила держави у мудрості керманіча. Сила Армії у безстрашних воїнах! Сила воїна у Вірі в Правду. Там сила Бога. Все разом є Силою народу. Віра в перемогу є основою життя у правді. Правда є Світлодаючою, бо є Божественною природою Світла. Той, хто у світлі, той – переможець. Герої ті, хто Сяють, бо вони творять нову реальність з мотлоху зруйнованого зла. Герої є Божими Дітьми, бо переродилися у горнілі Війни Світла з Темрявою.

2. Зло завжди покаране, ще у зародку своєму. Думаймо краще про людей, будуймо Правову Державу, а нелюдь, як би вони не ховалися від Світла Правди, все одно згине. Знання природи Правди робить людину оптимістичною, бо змінює її вібрацію.

3. Думаймо краще про свою елітарну культуру. Що значить бути елітою? Що є масовою культурою? Еліта є світочем народу. Масова культура не світить, лише блищить. Це не золото, а латунь (пам'ятаєте Латунського з «Майстра і Маргарити»?). В кацапії культурна катастрофа. Самопоглинання та самознищення – ось що там відбувається. Вони у темряві, бо відірвані від своїх світочів. Натомість їх провадять Темні. Тому там завжди Зло. Тому від них – війна. Але в них немає Героїв, лиш злочинці. Їх багато, бо вони «Агромние». А ми ВЕЛИКІІ! ВЕ-ЛИКИЙ, значить багатоликий, як Бог. Ми Великі, бо Сяємо Світлом Правди.

Євген Курман, режисер театру, Миколаїв:

1. Я думаю, що ця країна (не хочу навіть вимовляти її назву) мусить зникнути з політичної мапи світу. Новітня історія показує нам, що позитивні зміни там неможливі. І як доказ – сьогодні там також відсутні будь-які ознаки таких змін. Світ нарешті розгадав фашистську сутність цього утворення. І таким воно було завжди – від Івана IV і донині. А зараз питання для українців стоїть дуже гостро. Агресори не зупиняться, поки нас не знищать, тому ми повинні перемогти. Те, що вони роблять з українцями, мирним населенням, не випадковість, не військові злочини – це методично втілювана процедура знищення нашої нації. Отже, альтернативи немає – тільки перемога!

2. Віра в перемогу в нашій природі. В наших генах закодована необхідність свободи, незалежності і величезна любов до своєї землі. Виникає логічне питання: якщо наші збройні сили перемагають другу за силою армію на землі, то яка ж тоді перша? Українські воїни – найкращі в світі, про це знали в усі часи, але сьогодні всім очевидно, що нам потрібне сучасне військове оснащення. Поки що без допомоги демократичних сил світу нам не досягти перемоги.

3. Зрозуміло, що ми розраховуємо насамперед на демократичні процедури, міжнародні трибунали та суди і будемо дотримуватися цивілізаційних норм... Але особисто я буду зовсім не проти, якщо котрась із наших спецслужб проведитиме акції на зразок відомої операції «Гнів Божий». І я не бажатиму знати подробиці, та впевнений, що буду відчувати глибоке задоволення від позитивних результатів.

Артемій Кірсанов, Сергій Дзюба, кінодраматурги, письменники

І. А. К. Війну з російським агресором вже охрестили вільною, адже це шанс виконати заповіт батька Тараса розірвати вікові московські кайдани і окропити землю ворожою злою кров'ю. Ми на своїй землі, з нами правда, сила і Бог!

С. Д. Віру в перемогу нам дає те, що ми захищаємо свою землю, свої міста, домівки та рідних людей. Все це народжує в кожному захисникові України величезну жертвність, бажання зробити все і навіть більше заради перемоги, безжалюно нищити ворога, який втратив людське обличчя і творить антилюдські злочини щодо мирного населення: жінок, старих та людей. Це не просто війна, а рашистський геноцид українського народу. Йдеться про виживання нації. Тому ми не просто віримо і молимося, але діємо на межі і за межею власних сил і фінансових ресурсів. Україна зараз схожа на великий мурашник. Почуття плеча українців дуже потужно зміцнює віру, долає страх смерті, підіймає мораль ЗСУ, тероборони та інших підрозділів. Все це неодмінно приведе до нашої спільної перемоги та повного знищення ворога. Бо ця війна закінчиться тоді, коли саме поняття росія та росіянин буде заборонено світовою спільнотою, як фашистський Райх після Другої світової війни. Світ має викреслити цю терористичну державу із політичної мапи, або вона знищить людство!

2. А. К. Широкомасштабна війна відкрила широкому загалу справжнє обличчя Росії – потворних зомбі. Її загадкова душа перестала нести таємницю. Маски зірвані. Весь світ побачив, що нічого немає привабливого у страшній безодні нелюдей, які скоріше нагадують орків зі світу Толкіна. Русській мір надовго асоціюватиметься зі смертю, біллю, стражданнями та руйнаціями і відправиться слідом за своїм кораблем. Приналежність до нього буде чимось на кшталт приналежності до фашизму, його цуратимуться як хворих на проказу. Тепер, коли маємо підтримку всього цивілізованого світу, злочинці-агресори будуть знищені. Благодатний вогонь наших ЗСУ очистить нашу святу землю. Вовкулаки, упірі та інша російська погань, згорить і згине навіки.

Український театр під час війни: 24 лютого – 24 квітня

Вікторія Котенок

Почалася широкомасштабна війна

Напередодні в українців був звичайний робочий день: кінотеатри показували фільми, філармонії – концерти, театри – вистави. Але вже наступного дня країна здригнулася від гучних вибухів. Це були ракетні удари, які нанесла о 4-й годині ранку по усій території нашої держави рф після того, як президент путін оголосив про спецоперацію з метою нібито «демлітаризації та денацифікації України». У четвер 24 лютого 2022 року в Україні почалася широкомасштабна війна.

На сайтах та фейсбук-сторінках більшості театрів того ж дня з'явилися оголошення про тимчасове припинення роботи у зв'язку з введенням в країні воєнного стану. Чимало українців, у тому числі працівники культурно-мистецьких закладів, поповнили ряди Збройних сил України та Територіальної оборони, хтось зайнявся волонтерською діяльністю, інші (особливо жінки з маленькими дітьми) – виїжджали в безпечніші міста, села або за кордон. Багато колективів (зокрема, столичні – театр ім. І. Франка та оперета) переводили власні кошти на підтримку ЗСУ.

24 лютого Богдан Струтинський (голова Національної спілки театральних діячів України) та Олексій Кужельний (керівник київського відділення НСТДУ) звернулися до друзів, партнерів, театрів та фестивалів по всьому світу з проханням *донести правду про події*, що відбуваються в нашій державі і *зупинити агресію з боку рф*. «Фашистська Росія напала на мирну Україну і хоче знищити нашу незалежність... Ми, українці, звертаємося до вас говорити правду світові, своїм урядам, виступати на ефірах і закликати всіх до підтримки України!! Це – загроза для всього цивілізованого світу, це загроза чи бути Європі, чи ні?»¹.

Мова – це також наша зброя

У перші дні війни керівники спільно з колективами театрів, які мали у своїй назві слово *«російський (-ка)»*, проявили (нарешті) свою громадянську позицію і прийняли

¹ Б. Струтинський: https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=3004054853179394&id=100007247264390